



Βάττεμβεργ και Φασουλῆς  
κι' ἕνας κι' ἄλλος ντεριτιλῆς.

Φ.—Δὲν ἔχω πιά ὑπόληψι 'στὴν Ὑψηλότητά σου  
και κριμα εἰς τὸ μπόι σου και εἰς τὴ λεβεντιά σου.  
'Εγὼ σοῦ εἶπα γύρισε, ἂν σοῦ βαστοῦν τὰ κότσα,  
ἀλλὰ ἐσὺ ἐγύρισες μὲ σκεπαστὴ καρότσα  
και μὲς' σ' αὐταῖς τῆς συμφοραῖς και μὲς' σ' αὐταῖς  
[τῆς κάψαις  
μου ἄρχισες ὡσάν μωρὸ τῆς γρίναις και τῆς κλάψαις.  
Χρῖμα, μωρὸ 'Αλέξανδρε, 'στὴν τόση ὠμορφιά σου,  
'στὸ μπόι σου τὸ λιγερὸ καθὼς και 'στὸ νομά σου.  
B.—'Ω Γοσποδῖνο Φασουλῆ, ἐγὼ νιπονιμαῖ.  
Φ.—Θαρρῶ κι' ἐσένα, Βάττεμβεργ, ἡ δόξα θὰ σὲ φάη.  
Γιατί νὰ κλαῖς, βρὲ 'Ηγεμῶν, σάν τὸ μωρὸ παιδάκι,  
ποῦ ἔπρεπ' ὑπερήφανος νὰ στρίβης τὸ μουστάκι  
κι' ἀπ' τὸ καρῦδι τὸν Ζαγκῶφ και τοὺς λοιποὺς ν'  
[ἀρπάξης  
κι' ἀπὸ τὸ ξυλοφόρτωμα τὴν πίστι τους ν' ἀλλάξης;  
Γιατί ἐξαναγύρισες 'στῆς Βουλγαριᾶς τὸν θρόνο;  
γιὰ νὰ μᾶς 'πῆς παράπονα και γιὰ νὰ κλάψης μόνο;  
Κι' ἀφοῦ ἐσκέφθης, Βάττεμβεργ, παραίτησιν νὰ δώσης  
κι' ἐξ ἐμφυλίων σπαραγμῶν τὸ ἔθνος σου νὰ σώσης,  
γιατί, ἀφοῦ σ' ἐδιώξανε ἡμέρα μεσημέρι,  
δὲν ἔφυγες μιά και καλῆ νὰ πᾶς εἰς ἄλλα μέρη,

ἀλλὰ ἐξαναπάτησες τὸ χῶμα τῶν Βουλγάρων  
και μετὰ θρήνων και λυγμῶν ἰκέτευσες τὸν Τσάρον  
τὸν κραταιὸν του δάκτυλον ἐπάνω σου ν' ἀπλώσῃ  
και ἄφεισιν ἁμαρτιῶν τελείαν νὰ σοῦ δώσῃ,  
ἀφοῦ γνωρίζεις, μπουνταλά, και σύ κι' ὁ κόσμος ὅλος  
πῶς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν δὲν δίδει ὁ χαχόλος  
μὲ ὄλα σου τὰ κλάμματα και μὲ τὰ παρακάλια  
κι' οὔτε γυρίζουν εὐκόλα τῶν Τσάρων τὰ κεφάλια;  
B.—'Ω Γοσποδῖνο Φασουλῆ, ἐγὼ νιπονιμαῖ.  
Φ.—Θαρρῶ κι' ἐσένα, Βάττεμβεργ, ἡ δόξα θὰ σὲ φάη.  
Γιατί ἐξαναγύρισες 'στὸ θρόνο σου, Βερέμη...  
γιὰ ν' ἀποδείξης τάχατε πῶς ὁ λαὸς σὲ τρέμει  
και ὅτι μετενόησε γιὰ τὸ ξεκούμπισμά σου  
και ἀγαπᾷ κι' εὐγνωμονεῖ τὴν Ὑψηλότητά σου;  
Και ἂν σὲ θέλῃ ὁ λαός, ἐλάτεις και πιστεύεις  
πῶς εἰμπορεῖς πραγματικῶς σ' αὐτὸν νὰ βασιλεύς,  
ἀφοῦ γιὰ Τσάρους γίνονται οἱ Βούλγαροι κομμάτια  
κι' ἔχουν κι' ἐσένα βασιλῆ μωγάχα γιὰ τὰ μάτια;  
Και θέλεις νάσαι προσοπὸν ὀνειδισμοῦ και γλεῦθ;  
κι' εἶναι ἀνάγκη τάχατε και σὺ νὰ βασιλεύς  
κι' ἀπάνω εἰς τοῦ θρόνου σου γιὰ πέφτης τῆς σάντι  
[δε



μέ ψεύτικα όνειράτα, μέ ψεύτικαις ελπίδες  
 και ό καιρός σου να περνά με τ'όνα κι' άλλο ψέμμα  
 κι' αυτό τ'ό στέμμα να φορῆς, όπου δέν είναι στέμμα,  
 ποῦ 'στόβαλαν, 'Αλέξανδρε, για να μη βασιλεύης,  
 αλλά μονάχα για να κλαῖς και άλλους να δουλεύης,  
 όπου καθέννας δυνατός μαζί με τούτο παίζει,  
 ποῦ κλωτσοσκοῦφι τόκαμαν οί Ρῶσσοι κι' οί 'Εγγλέζοι,  
 στέμμα Βουλγάρων πρόστυχο, ποῦ τ'ό πατοῦνε ὅλοι  
 και προτιμῶ καλλίτερα να μοῦ φοροῦν φακιόλι,  
 παρά τ'ό στέμμα σου αυτό να βάλω 'στόν αἰῶνα,  
 για ναῖμαι κοῦκλα, μηχανή και δούλος με κορῶνα.  
 'Εγὼ δέν παραδέχομαι τὸν βασιλῆα ζητιάνο,  
 δέν θέλω 'στό κεφάλι μου να ἔχω τὸν Σουλτάνο,  
 τὸν Βίσμαρκ, τὸν Σαλιοβουρῦ, τ'ό κνοῦτο τοῦ χαχόλου  
 και να μην εἶμαι βασιλῆς 'στόν τόπο μου καθόλου.  
 Θέλω να εἶμαι βασιλῆς μα ναῖμαι ὅπως πρέπει,  
 χωρίς ποτέ τὰς πράξεις μου κανείς να ἐπιβλέπη  
 και δίχως κάθε ματκαρᾶ λογαριασμό να δίνω  
 για ὅ,τι ἔχω κατά νοῦν, για τούτο ἡ ἐκεῖνο.  
 'Αλλέως, φίλε Βάττεμπεργ, τ'ό στέμμα δέν τ'ό θέλω  
 και προτιμῶ μα τ'ό σταυρὸ τ'ό πιὸ παλῆρὸ καπέλο,  
 διότι τ'ό ὑφίστασθαι τῶν ἰσχυρῶν τὴν χλεύην  
 και ἄνευ στέμματος λαμπροῦ τοὺς ἰσχυροὺς δουλεύειν,  
 ἔ! κάπως ὑποφέρεται, ἂν και αυτό ἐπίσης  
 μοῦ φαίνεται ἀνοίκειον 'στὰς ἀνθρωπίνους φύσεις.  
 'Αλλ' ὅμως στέμμα να φορῶ και άλλους να δουλεύω,  
 αὐτοῦ τοῦ εἶδους βασιλῆα ποτέ μου δέν ζηλεύω.

B.—Στὸ γαβορί;

Φ.—Τι γαβορί και μαβορί μοῦ ψάλλεις;  
 Καλὰ τ'ό 'τυλλογίστηκες τ'ό στέμμα σου να βγάλῃς,  
 ἀφοῦ ὁ Τσάρος, Βάττεμπεργ, καθόλου δέν σε θέλει  
 και ἀπ' ἐκεῖ ποῦ 'γύρισες κακὴν κακῶς σε στέλλει.  
 "Αν εἰς τοῦ Τσάρου τ'ό θρονὸ ἐκάθητο ἐκεῖνη,  
 ὅπου μεγάλη μιὰ φορὰ περνοῦς 'Αικατερίνη,  
 ἴσως αὐτὴ, 'Αλέξανδρε, να σουκανε τὴ χάρι,  
 γιατί εἶσαι ἄνδρας διαλεκτός κι' ὠραῖο παλληκάρι  
 κι' ἐκεῖν' ἡ μακαρίτισσα χωρίς κανένα ζόρι  
 σε κάθε ἄνδρα ζουμερὸ τὰ πάντα παρεχώρει.

B.—Κάκ; στὸ τακοί;

Φ.—Τεῖν' αὐτὸ τ'ό στὸ τακοί πάλι;  
 σε κλαίω, κύρ 'Αλέξανδρε και τ'ό πολὺ σου χάλι.  
 Μὰ τέλος κάμε πιά και σὺ ἐκεῖνο ποῦ θὰ κάνῃς  
 και με τὰ σκέρτσα σου αὐτὰ μη θές να μᾶς τρελλάνῃς.  
 "Αν θέλῃς να παραιτηθῇς, ἀμέσως παραιτήσου,  
 ἂν θέλῃς να ξεκουμπισθῇς, ἀμέσως ξεκουμπίσου,  
 κάθισε, φύγε, γύρισε, τ'ό στέμμα σου παραῖτα,  
 τὸν κύριον Καραβελῶφ και τοὺς λοιποὺς χαιρέτα,  
 'στόν Τσάρον γονυπέτησε και χύσε μαῦρο δάκρυ  
 κι' ὕστερα μόνος τράβηξε ὅπου σε βγάλ' ἡ ἄκρη,  
 μα τέλος πάντων τέλειωσε ἀρχίτερα μιὰ ὠρα,  
 γιατί δέν ἔχομ' ὄρεξι μες 'στῶν σεισμῶν τὴ μπόρα,  
 μες 'στὰς μεταρρυθμίσεις μας, 'στὴ φτώχια και τὴν  
 [πείνα,

ν' ἀκοῦμε τὰ παράπονα και τὴ 'δικὴ σου γρίνα,  
 B.—Σνάϊ παρούσκι;

Φ.—Βρὲ κουτέ, ἀκόμη ἐπιμένεις,  
 ἢ μήπως κάνῃς τάχατε πῶς δέν καταλαβαίνεις;  
 Σε συμβουλεύω, Βάττεμπεργ, τὰ λόγια μου ν' ἀκούσῃς  
 πριν σε σκοτώσῃ ἔξαφνα κανεῖςπαλῆρ-Μπουρδούση,  
 Τράβα σοῦ λέω 'γρήγορα, ἂν θέλῃς τ'ό καλό σου  
 και ἄφησε 'στό διάολο να πάῃ ὁ λαός σου.  
 Φύγε μακράν, 'Αλέξανδρε κι' ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου  
 διότι σ' ἐσιχάθηκα με ὅλη τὴν ψυχὴ μου.

B.—Σνάϊ παρούσκι;

Φ.—Τι λές, μωρέ;..μιὰ ὠρα'μπρός σου στέκο  
 και μοναχὰ πρὸς χάριν σου βραχνιάζω, κύρ 'Αλέκο  
 και σὺ ἀκόμη Ρούσσικα μοῦ κόβεις και μοῦ ράβεις;  
 "Ορσε λοιπὸν μπαγλάρωμα για να με καταλάβῃς.

Και μερικὰ  
 θεατρικά.

Τὸν τοῦ Μενάνδροῦ θίασον θεριμῶς εὐχαριστῶ  
 κι' εὐχαριστήρια πολλὰ πρὸς ὅλους χρεωστῶ,  
 ἀρσενικοὺς και θηλυκοὺς, κυρίους και κυρίας,  
 ὅσοι μετέσχον τῆς γνωστῆς ἡμῶν Περιφερείας,  
 διότι και ἀπὸ τὸ ἐν κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλον,  
 καθόσον ἦτο δυνατόν, με πόθον και με ζῆλον  
 οἱ πάντες συνετέλεσαν εἰς τὸ να ἐπιτύχη  
 και ἀπηγγέλθησαν καλῶς οἱ χλιαροὶ μας στίχοι.

Πλὴν ἔπαινος ὀφείλεται πολὺς ἰδιαιτέρως  
 και 'στοὺς γαιδάρους τοὺς γνωστοὺς, ποῦ εἶχαν λάβῃ  
 [μέρος

διότι δέν ἀγρίεψαν ἐμπρὸς εἰς τόσον πλῆθος  
 και οὔτε ἄρχισαν κλωτσαῖς, ὡς γίνεται συνήθως,  
 ἀλλ' ἡμεροὶ ἐβάδιζαν με τόσην πειθαρχίαν  
 και συνετέλεσαν κι' αὐτοὶ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

Και νῦν ἡ Περιφερεία ὑπὸ πολλῶν κριθεῖσα  
 κι' εἰς τὸ καλὸν Κατάστημα τοῦ Χιώτη τυπωθεῖσα,  
 τὴν αὔριον Κυριακὴν 'στοὺς δρόμους θὰ πωλῆται  
 πρὸς τεσσαράκοντα λεπτά και μὴ τὰ λυπηθῆτε.

Ἐκδίδει, ὡς ἐμάθομεν, ὁ φίλος Πηγαδιώτης  
 χάρτην συνόρων και μαχῶν, ὅπου θὰ εἶναι πρώτης.  
 Θὰ φαίνονται καταλεπτῶς τῶν συμπλοκῶν οἱ τόποι  
 και σχέδιον και τύπως θὰ γίνουν ἐν Εὐρώπῃ.  
 Πρὸς τούτοις δὲ παρακαλεῖ πάντα λαβόντα μέρος  
 να στείλῃ τὴν εἰκόνα του ἀφεύκτως τε κι' ἐγκαίρως,  
 διότι πλὴν τῶν συμπλοκῶν μαχῶν και τόπων πάντων,  
 θὰ ἔχη και τὰ πρόσωπα τῶν συμπολεμησάντων.  
 'Ελπίζοντες εἰς τὴν γνωστὴν αὐτοῦ καλαισθησίαν,  
 τὸν χάρτην περιμένομεν μ' ἀνυπομονησίαν.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στό τυπογραφεῖο  
 τοῦ Σταυρισανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει  
 με τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέτων-Ἐὺ Φρονούντων — νύκτα 'μέρα συζητούντων  
 με μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες άλλους τόσους  
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — και μιὰ μάνδρα με γαιδούρια.